

FRANJO CICEK: VESELE ZGODBE IZ SLAVNIH PUKŠ

Novi zvon v Pukšah

Ilustriral Fr. Podrekar

Pukšani so imeli tudi faro in cerkev. Toda fara in cerkev sta bili izven Pukš. V Pukšah so imeli le majhno podružnico, ki so ji pravili katedrala. Katedrala je imela zvonik, ki pa je bil prazen. To ni šlo Pukšanom v glavo. Še bolj pa so jih jezili sosedni Reberčani, ki so imeli zvon in so lahko z njim zvonili. Ta zvon Pukšanom ni dal miru. Na drugi strani so jih razkačili bahaški Rovtarji, ki so imeli celo dva zvona. Šapralot, to je že od sile!

Zato je sklenil župan Žužamaža takole:

»Prav nič se ne damo ne Reberčanom, ne Rovtarjem! Šel bom v mesto in kupil tri zvonove. To bodo zijali!«

Kar je sklenil, je tudi storil. Vzel je nedeljski klobuk in šel v mesto. Spotoma je premišljeval:

»Takole bodo zvonili naši zvonovi: bim, bim, bim, bom, bom, bom, bambrbam!«

Zadnji »bam« je povedal Žužamaža s tako silo, da so mu počile hlače. Je bilo dobro, da ni vedel tega. Nemara bi se bil zasukal domov in bi Pukšani ne imeli prekrasnih treh zvonov. Tako pa je srečno prikorakal v mesto in stopil k zvonarju.

Začel je barantati pri največjih zvonovih. Žužamaža je dobro vedel, da je zelo moderno, ako človek veliko izbira, a nič ne kupi. Tega načela se je tudi on držal. Tipal je zvonove in zraven kimal, da so za nič. Tako je pretipal vse od največjih do najmanjših. Vedno je še trdil, da ne najde pravih. Nazadnje pa je postal velikodušen.

»Da ne bo mislil zvonar, da mu odjedam zaslužek,« si misli Žužamaža, »bom vseeno kupil nekaj.«

Res je držal besedo. Milostno je vzel tri kravje zvonce ter jih porinil v žep. Doma je urno splezal v zvonik in jih obesil v line. Pritrdil je vrvi in stopil k cerkovniku, češ da naj začne potrkavati. Pukšani so slišali lepo zvonjenje in so se čudili:

»Jehtata, jehtata, taki zvonovi!«

Reberčani pa so kričali:

»Holaj, Pukšani! Krave se vam pasejo v zvoniku!«

Je slišal te besede župan.

»Nemara pa je res,« si misli ter takoj pošlje občinskega pastirja v zvonik. Pastir je prilezel v line. Zvončki so lepo bingljali in cingljali.

»Sapramiš, ti bodo pa ravno za moje krave!« reče pastir ter s pipcem poreže vrvi. Spravil je zvonce v žep in izginil. Čof! so priletele vrvi cerkovniku na glavo, zvonjenje pa je utihnilo.

»Preslabe so, preslabe za take zvonove,« tarna cerkovnik in vleče vrvi zopet nazaj v zvonik. Preteto se je prestrašil. Zvonov ni nikjer. Iskal jih je in iskal, še celo na streho je splezal, ali vse zaman. Poklical je župana in je še župan stopil v zvonik. Figo je pomagalo. Zvonov ni bilo nikjer.

»Ukradli so nam jih,« reče župan ter pljune na zemljo. »Že vem, Reberčani ali pa Rovtarji imajo kremplje vmes!« Je poslal biriče, da pogledajo sosedom pod prste. Nič ni pomagalo. Njegovih zvoncev ni nikjer več. Na krave je pozabil.

Štirinajst dni ga je srbelo in skrbelo. Nato je sklical sejo in so sklenili, da nabavijo nove.

»Takole bomo naredili,« predlaga Žužamaža,

»samo enega bomo kupili, a vanj bomo obesili tri kembelje! To je isto, kakor če imaš tri zvonove! Presneto, sosedje bodo mislili, da imamo res tri zvonove!«

Predlog je bil sprejet soglasno. Lep je bil dan, ko so šli Pukšani z vozom po novi zvon. Postavili so slavolok z napisom:

— POZDRAVLJEN, TINGEL TANGEL, V NAŠI SREDI! —

V mestu so naložili zvon. Majhen je bil, a zato poceni. Zvon je zvon. Saj tudi Žužamaža ni velik, a je vseeno župan. Tako so mislili Pukšani, ko so kupovali in izbrali najmanjši zvon. Dva bi ga lahko nesla, pa kaj, ko so imeli okrašen voz s štirimi konji.

Žužamaže sploh ni bilo zraven, ko so kupovali zvon. Sedel je namreč pri »Zlati kobilici« in jedel in pil, da se je kar kadilo. Ko so ga poklicali, češ, zdaj pojdemo v Pukše, je komaj zlezel na voz in je kričal in vriskal, kakor da vidi Turke. Kmalu pa je zasmrčal poleg zvona. Pukšani so se bali, da jim pade župan z voza, pa so ga zvili v klobčič in ga pokrili z zvonom.

V Pukšah jih je čakala godba in ko so izpregli konje, je zaigrala take okroglice, da so Pukšani na mah pustili zvon z županom vred na vozu ter jo ucvrli v skedenj na ples. Juhejsa juhe! so se vrteli in tokli s petami po podu. Zunaj se je tačas ulila ploha in Reberčani so šli mimo z dežnikom. Opazili so na cesti voz in na vozu zvon.

»Prava reč,« so dejali, »nekdo ga je izgubil. Vzemimo ga s seboj in bomo imeli dva zvona!«

Prijela sta dva za zvon ter ga odnesla. Bili pa so Reberčani dobrega srca. Videli so, da je spal pod zvonom Žužamaža in da bo sedaj moker kakor polit cucek, pa so odlomili dežniku držaj ter ga poveznili na spečega župana.

Ko so se vrnili Pukšani s skednja, kjer so pogledali tudi precej globoko v kozarce, kajpada niso opazili, da imajo na vozu namesto

zvona dežnik. Dežnik je zelo podoben zvonu, posebno v Pukšah. Veselih lic so privezali dežniku vrv ter ga potegnili kvišku. Godba je ponovno zaigrala, »zvon« je nihal v zraku, veter ga je imenitno zibal, Žužamaža pa je še vedno spal kakor jazbec.

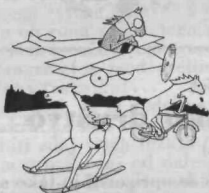
»Kakor srebrna hruška, tako lep je naš zvon!« so se čudili Pukšani ter vlekli dežnik v line. Naenkrat potegne močan veter, hop! in Pukšani so imeli prazno vrv, zvon pa je neslo po zraku kakor balon. So gledali Pukšani in so gledali tako dolgo, dokler so sploh kaj videli.

Žužamaža se je zbudil še o pravem času in je lahko videl, kako je neslo zvon preko rovtarske hoste.

»Prava reč,« je dejal uradno Žužamaža, »holaj, dečki, pljunite si na pete ter pritirajte pobegli zvon nazaj v Pukše! Jaz mu bom že pokazal uhajati čez našo mejo!«

K. Ahačič

Aprilska

Naš konjiček,
ta je tiček!

Nič več ne bo voza vlekel
in z jahači v dirkah tekel!

»Rekorder bom kmalu slaven,
srečen in bogat še zraven!«

Naš prašiček
poln mošnjček

kot minister, advokat,
bi imel iz sreca rad.

»Nočem več koritar biti,
da le drug se z mano siti!«

Naša krava,
ta je prava!

Sončnik, čevlje je kupila,
gobček si je pordečila,
potlej je v kavarno sedla,
sladoled in torte jedla.

No — naš pes
bi prav zares
policaj čimprej postal:
roparje bi poiskal,
jih uklenil in zaprl,
hudobijo vso zatrl.